

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022.május 8.
(vasárnap)**

Horváth Géza

DÁVID UTOLSÓ SZAVAI

Énekek: 162,1; 202; 457,3; 274

Lekció: Zsolt 34

Alapige: 2Sám 23:1-2,5

Imádkozzunk!

Hálaadással dicsőítünk téged Mennyei Édes Atyánk, Örökkévaló Istenünk ezen a szép tavaszi vasárnapon. Köszönjük neked a napsütést, a meleget, a nyíló virágokat. Köszönjük, hogy mind a te teremtő hatalmadról, nagyságoadról beszél, hiszen ilyen fenségeset csak egy minden hatalommal bíró Isten tud alkotni.

Köszönjük neked, hogy akik bejöttünk a te templomodba, házadba, mi tudjuk, hogy igéden keresztül sokkal inkább kijelentetted a te kegyelmedet, szeretetedet és irgalmadat. Köszönjük, hogy ez az ige arról a Jézus Krisztusról szól, aki adta magát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenlegi gonosz világból, amely bűnbe esett, a bűn miatt nyög, és hordozza annak következményeit.

Hálaadással köszönjük azt, hogy jót gondoltál felőlünk. Magasztalunk téged azért, hogy vannak megváltottak, akiket fel lehet szólítani arra – ahogy Dávid is ebben a zsoltárban –, hogy dicsőítsék az Urat, és magasztalják együtt az ő szent nevét. Köszönjük, hogy ezért van istentisztelet, összegyülekezés, ezért rendelted el a szent ünnepeket, hogy a te néped ne csak a belső szoba csendjében és magányában, hanem összegyülekezve is, együtt buzduljon fel dicséretmondásra, hálaadásra, könyörgésre, segítségül hívásra.

Kérünk, hogy lakozz köztünk, Urunk, enged meg, hogy valóban örömmel jöjjünk ide a te házadba, és ha örömmel jöttünk, kérünk, hogy még nagyobb örömmel menjünk majd el innen, mint akik megtaláltuk, amit lelkünk kedvel,

megragadtuk hittel és nem eresztjük el! Légy kegyelmes ezért hozzánk Jézus Krisztusért, a mi Urunkért!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a Sámuel második könyve 23. fejezetéből, az 1-2. és 5. verseit olvasom ekképpen: *„Ezek Dávid utolsó szavai: Dávidnak, Isai fiának szózata, az igen magasra emelt férfinak szózata, aki Jákób Istenének felkentje, és Izráel énekeinek kedveltje: Az Úr lelke szólt belőlem, és az ő beszéde nyelvem által. Mert örökkévaló szövetséget kötött velem, amelyben elrendezett és biztosított mindent, amely állandó. Teljes szabadításom és minden kívánságom belőle sarjad.”*

Kedves Testvérek! Dávidról sokat olvastunk ezekben a hetekben, és nemcsak a Bibliaolvasó kalauz szerint olvastuk Sámuel könyveit, hanem az elmúlt időben több igehirdetés szólt vasárnap és csütörtökön, sőt bibliaórákon is ezekből a könyvekből. Beleláttunk Dávidnak, az Isten emberének az életébe – az ő győzelmein és vereségein keresztül –, lelkeségébe. Voltak tévútjai, félrelépései, csalódásai, vereségei, szinte felsorolni sem lehet. És voltak hitbeli megnyilvánulásai, a lélek szelídségével végbevitt tettei és győzelmei.

Ez jellemzi a hívő embert. A hívő embernek nemcsak bukásai vannak már, hanem győzelmei is. Ha a hívő ember meghal, akkor már a bukásnak nem is lesz lehetősége, mert leveti a testet, és amellet a győztes Úr mellett állhat győztesként, ahol már csak a Jézus Krisztus segítségével által végbevitt győzelmeire emlékezhet.

Megtanulhatjuk az igéből és Dávid esetéből, hogy a legnagyobbaknak is van óemberük, amit le kell vetkőzni, van testi énjük, amelyek vereségeiket és bukásaikat okozzák. Éppen ezért, ne akarjuk magunkat soha tökéletesebbeknek, szentebbeknek és győzelmesebbeknek feltüntetni, mint akik valójában vagyunk! Dávid történetének a legfontosabb üzenete számunkra, hogy a hívő embernek van lelki ruhatára, van mit felöltöznie.

Bocsánat a hasonlatért; az asszonyok szoktak inkább úgy lenni – amikor valamilyen nagy eseményre készülnek, pl.: esküvőre, keresztelőre vagy más örömteli eseményre –, hogy kinyitják a szekrényt, és azt mondják: nincs mit felvennem. Igaz, hogy nagyon sok ruha van a szekrényben, de mégis csak el kell menni, és venni valamit. Mi, férfiak, mindig találunk ruhát.

A lelki ember számára az a csoda, hogy Isten gondoskodott ruhatárról, van mit felvenni. A nem lelki embernek, hitetlen, Isten nélkül élő embernek az a legnagyobb tragédiája, hogy nincs mit felvenni. Ha kinyitja a ruhatárát, az üres. Emlékeztek rá, amikor a tékozló fiú példázatában arról olvasunk, hogy a fiú összehalmozdította mindent, amikor elment messzi földre, talán még egy atlétát vagy egy zoknit sem hagyott otthon. Amikor hazajön, az apja arról rendelkezik, hogy hozzák ki a legszebb ruhát, mert valószínűleg addigra feltöltötte a ruhatárát. Bizonyára sok szép ruha volt ott, de a rendelkezés arra vonatkozik, hogy ezek közül is a legszebbet hozzák elő.

A hívó ember számára, Isten ígéje szerint, ez a csoda. Nem az, hogy vannak göncei, rongyai, hanem az, hogy van ruhatára, amiből felöltözhet. Van, amit levetkőzhet, az Isten ígéje szerint, és van, amit felöltözhet. Ezt parancsolja is az Úr az apostol által, hogy „vetkezzétek le a régi élet szerint való őembert, mely meg van romolva, és öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust és a testet ne tápláljátok a kívánságokra!” Éppen ezért, testvérek, Dávid életének is ez a csodája, hogy nemcsak rongyai és göncei vannak, nemcsak a bukás után elszakadt ruhákban járhat, hanem odamehet a lelki ruhatárhoz, kinyithatja, belecsodálkozhat és felöltözhet a lelki emberbe, az új emberbe az Úr által.

Éppen ezért a hívó ember tudja, hogy csak az Úrral dicsekedhet. Önmagunkban semmi nincs, ami dicsekvésre, gőgre, fennhéjázásra adna okot vagy a másik hívónek, esetleg a hit nélkül élőnek a lenézésére. Hanem arra ad okot, hogy kinyissuk ilyenkor a lelki ruhatárat és felöltözzünk az Isten által elkészített ruhákba, amelyet előre elkészített, hogy azokban járjunk!

Ezért kezdi így, hogy „ezek Dávid utolsó szavai” – mondja az igénk. Elérkezünk a második könyvnek a végéhez, és valóban azt látjuk – ahogy az Isten ígéje mondja –, hogy ezek Dávid utolsó szavai.

Tudjuk, hogy a Bibliához nem lehet hozzátenni és a Bibliából nem lehet elvenni, mégis, testvérek, ha lehetne, akkor én egy két betűből álló szót tennék hozzá. Mivel a Biblia igazolja ezt, talán meg is tehetjük ezt most. Ha magyarázni akarom, hogy „ezek Dávid utolsó szavai”, akkor ezt úgy is értem, hogy ezek Dávid utolsó szavai is! Tehát ezt tenném hozzá, hogy is. Mert a Bibliában látjuk, hogy Dávidnak nemcsak ezek az utolsó szavai voltak azok, amelyekben az Urat magasztalja, hanem ő már előbb is azt tette, az előbbi szavai is erről tesznek bizonyosságot.

Amikor elkezdtem keresni a héten, hogy milyen lekiót olvassak, elővettem a zsoltárok könyvét, amiből most csak egyet olvastam, annak is csak egy részletét. Talán legtöbben ismerik a 23. zsoltárt, amikor Dávid így szól: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet megvidámítja, igaz ösvényen vezet az ő nevéért.” Dávid nemcsak az utolsó szavaiban szól így, hanem ő így szólt korábban is. Mert, aki utolsó szavaiban – készülve az elmenetelre –, így akar szólni, ahogy Dávid szólt –, hogy örök szövetséget szerzett velem, amelyben elkészített és elrendezett mindent –, annak ezt hamarabb is tennie kell. Mert aki hamarabb nem teszi, az nagy valószínűség szerint, az élete utolsó óráiban, napjaiban sem fogja tudni megtenni, akkor nem lesz mit mondania. Dávid nemcsak az utolsó szavaiban mutat az Úrra, vall az ő drága Uráról, hanem már a korábbi szavaiban is ezt teszi. Ő már fiatalon is ezt tette; amikor kezébe vette a hangszeret, amikor pásztorként vagy Isten elhívottjaként, felkenetett királyként játszott és énekelt, akkor zengte a zsoltárt.

Szeretnék az ige alapján biztatni mindenkit, hogy kezdjétek el, testvérek! Ha valaki eddig nem kezdte el szavaiban Isten magasztalását, szövetségének dicséretét, lehajló kegyelmének áldásait elsorolni, az kezdje el! Kezdje el ifjú korában, mert még egy egész életen keresztül teheti! Kezdje el idősebb korában,

ha most hallotta meg az ígét, vagy most hívja őt az Úr! Kezdje el most, mert lehet, hogy az élete utolsó órájában, szakaszában – vagy, ahogy szoktam mondani, az utolsó métereken –, már nem lesz mit zengeni.

„Ezek Dávid utolsó szavai.” Tudjátok, mit zeng Dávid ezekben az utolsó szavakban? Először is elismeri az ő kicsinységét, azután pedig észreveszi és magasztalja Istennek a nagyságát. Ez a kettő így áll össze. „Néki növekednie kell, nékem pedig alászállanom”, kisebbé lenni. Ez a hívő életben is így áll össze. Dávid látja a maga kicsinységét, ezért kezdi úgy, hogy: „Dávidnak, Isai fiának szózata.”

Ez mindig olyan szép a Szentírásban, amikor valaki nem azt mondja, hogy kicsoda ő, mivé lett, mire jutott el, hanem arról tud beszélni, hogy honnan indult. Azt mondja: én Isai fia vagyok. Dávid nem akarja megtagadni azt, hogy ott őrizte az apjának a juhait. Amikor Sámuel próféta belép Isai házába, és jönnek az atléta termetű fiúk – egyik szebb lehetett talán, mint a másik –, akkor azt mondja Sámuel: az Úr nem ezt választotta. Nincs még valaki? De még van egy kicsi, a nyáj mellett. – Hozzátok ide! Ezért van benne a Bibliában, hogy „Dávidnak, az Isai fiának szózata. Az igen magasra emelt férfi szózata, aki Jákób Istenének fölkenetje és Izráel énekeinek kedveltje.” Azért, testvérek, mert Dávid nem felejtette el, hogy ő hogy került oda, ahova került.

Néhány évvel ezelőtt, egy vallási műsorban, az egyik felekezeti püspöke így kezdte a beszámolóját, amikor püspökké választották: „Ki vagyok én, mi vagyok én? A borsodi dombok között őriztem a juhokat, a kecskéket, azokat pásztoroltam. Onnan hívtak el püspöknek.” Azt mondtam magamban: ezt sokan megirigyelhetnék, hogy így gondolkozzanak: ki vagyok én, mi vagyok én? Mint Dávid, hogy „mi az én házam népe, hogy eddig vittél, ide juttattál?”

Múlt héten hallottam egy riportot, amiben arról beszélt egy vállalat igazgatója, hogy ő évtizedekkel ezelőtt betanított munkásként kezdett el dolgozni a gyárban. Aztán a következő mondat hangzott el: „megjártam a ranglétra minden fokát.” Elmondta, hogy betanított munkás volt, aztán szakképesítést szerzett, brigádvezető lett, majd osztályvezető, a végén meg igazgató, - mert megjárta a ranglétra minden fokát.

Dávid miről beszél, a lelki ember miről tud beszélni? Az eredeti szövegben így van, hogy „a felemeltetett ember szózata, a felkenetett ember beszéde.” Dávid nem azt mondja, hogy megjárta a ranglétra minden fokát, hanem azt, hogy Isten rögtön felemelte és felkenete. Lehajolt értem, lenyúlt a magasból és felvett engem, és felkenetett lettem, elhívatott lettem, ezért mondja, hogy igen, engem onnan emelt fel. Ha valaki tudja, hogy honnan emelte fel őt az Úr, hogy mi lett belőle és hova jutott, csak akkor tudja hálaadással és köszönetmondással értékelni, hogy honnan indult. Csak akkor lesz a szívében, ilyen hála, ilyen magasztalás és köszönetmondás. Lehet mondani, hogy itt van az első versben: „Izráel énekeinek kedveltje”.

Egy lelki vezető írt erről könyvet, és azt a címet adta neki, hogy „Isten kedvence”. Persze, de mit csinál az Isten kedvence? Tudja, hogyan hajolt le hozzá ez a kegyelem.

Milyen szép, amikor Péter apostol a II. levelét azzal kezdi: „Én, Simon Péter”. Ő nem felejtette el, hogy Simon volt, nem kőszikla, amire lehet építeni. Ő Simon Péter, aki tud tagadni, bukni, tud gyáva lenni. Milyen érdekes, hogy nem úgy mutatkozik be, hogy Róma püspöke, legfőképpen nem úgy, hogy az első pápa! Hanem mit mond nekik? A presbitertársatok. Én is egy vagyok közületek. Az ott levő presbitereknek, vezetőknek, a gyülekezet hordozóinak én egyike vagyok. Jézus sem felejtette el, hogy ő Simon: „Simon, Jónának fia, jobban szeretsz-e engem ezeknél?”

Azért, mert Isten emlékeztet bennünket arra, testvérek, hogy honnan emelt ki. Aki nem tudja, hogy honnan emelte ki őt Krisztus, az a lelki életben még nem jutott el sehova. Nemhogy magasra emelt lett volna vagy felkent lett volna, hanem még a következő létrafokra sem jutott el, az nem tudja elmondani, hogy honnan indult, és mivé lett, ahogy Pál apostol mondta magáról: „Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok, és az ő hozzám való kegyelme, nem lett hiábavaló.” Pál elmondta, hogy honnan indult, hogy ki volt, mit tett. Azért, testvérek, mert ha nem tudjuk, hogy miből és honnan tisztított meg, miből emelt és szabadított ki, akkor nem tudjuk eléggé magasztalni. Nem tudjuk eléggé dicsérni őt, ha nem tudjuk milyen adósságot engedett el. Ha nem éltük át azt, amit a bűnös asszony, amikor azt mondja neki Jézus, hogy „el van rendezve a bűnöd”, akkor nem tudjuk értékelni ezeket a kezeket, nem tudjuk értékelni azt az indulatot.

„Isai fiának szózata.” Csak az ilyen ember beszélhet, csak az ilyen embernek érdemes szólni, de az ilyen embernek szólnia kell! Aki tudja, hogy „halálban hevertem, de ő felemelt, az életem ára szíve vére lett.”

Amikor 5. osztályos koromban engem elvittek a szüleim és a nagymamám abba a gyülekezetbe, ahol felnőttem, az első benyomásom az volt a templomban, a szívemben úgy éreztem, hogy ennek a lelkésznek van mondanivalója, üzenete. Amit én addig nem tapasztaltam, nem tudtam, nem úgy tudtam. Megláttam, hogy ennek a lelkésznek van valami mondanivalója, van üzenete. Utána persze fiatalként megismertem a titkát. Azért, mert ő szólhatott, úgy szólhatott, mint akit az Isten felemelt, felkarolt, akit ő megáldott, és akinek az Isten megbocsátott. Ezért szólhatott az Úr lelke belőle és az ő beszéde az ő nyelve által.

Tanuljuk meg, testvérek, Dávid életéből, hogy Dávid bűnei és bukásai nem tették hatástalanná elhívását és felkenését. Van egy olyan mondás, hogy: „leszedik róla a keresztvizet”. Dávidot a bűnei és bukásai nem tették elhívásában és Isten kegyelmében érvénytelenné, Isten nem bánta meg, és nem vonta vissza. Csak a leggonoszabb tetteire emlékezzetek: a Hitteus Uriás megölésére, az arra való felbujtásra, majd az özvegy feleségül vételére, mind arra a galádságra, amivel Isten minden törvényét ez az ember megsértette! Nátán odamegy hozzá, és nem veszi le róla a keresztvizet – vagy inkább így mondom, hogy a felkenetés olaját nem törli le róla –, hanem felrázza. Újból emlékezteti Isten. Miért? Mert Dávidnak van mire emlékeznie, ezért Isten emlékezteti. Jaj, de sokakat kell emlékeztetni az elhívásra! A héten olvastam egy levélben – valakinek ez volt a szíve vágya –, hogy azokat, akik egyszer elindultak, akik egyszer

ígét vettek és ígét kaptak, jó lenne emlékeztetni. Testvér, hol vagy, hol jársz, milyen úton tekeregsz? A te Jézusod egyszer megmondta, hogy „én vagyok az út, az igazság és az élet”, te meg tekeregsz az élet ösvényén, bolyongsz és kóvályogsz. Sokakat lehet erre emlékeztetni, nincs ember, akit ne lehetne, bennünket is!

Dávidot van mire emlékeztetni: az indulásra, erre a felkenetésre, erre a lehajló kegyelemre, amit itt olvasunk az Isten ígében. Éppen ezért tudja vallani Dávid, hogy annak az embernek a szózata, beszéde, akit az Isten magasra emelt, felkent és megbízott ezzel a szolgálattal. A bűn mélységéből a kegyelem magasságába. Ez a csoda, ami itt történt, és ezért Dávid nem önmagáról beszél, hanem arról, aki felemelte!

Mikor az előző gyülekezetembe kerültem, azt mondta nekem egy hívő bácsi: Tiszteletes úr, ha temetni tetszik, ne tessék a halottról beszélni. Ha hitetlen volt, azért ne tessék róla beszélni, ha hívő, akkor meg azért! Megegyeztünk, hogy csak Jézus Krisztusról fogok beszélni.

Dávid sem önmagáról beszél, nem azt mondja, hogy amikor én Góliáttal szembe álltam, azt láttátok volna! Mennyi mindent elmondhatott volna még Dávid! És nem mond semmit. Valaki felemelt engem, valaki felkent engem, valaki megbízott engem, sőt valaki megbízott bennem, és minden érdemem nélkül lehajolt hozzám, szövetséget kötött velem. Azt mondja Dávid az 5. versben: „örökkévaló szövetséget kötött velem, melyben elrendezett és biztosított mindent.” Ilyen szövetséget kötött vele az Isten! Tudja, hogy ez a szövetség, melyet Isten vele köt: állandó, örök, amelyet Isten nem fog visszavonni, megsemmisíteni, érvényteleníteni, eltépni. Ez olyan szövetség, amelyben az Istennek semmi érdeke, az embernek pedig semmi érdeme nincsen. Nagyon jól jegyezzük meg: amikor Isten egy hívővel szövetséget köt – mert ez az ígének a lényege –, ezt nem csak Dáviddal köti, Jézus Krisztusban minden hívővel megköti, minden népből, nyelvből, ágazatból. Úgy, ahogy János apostol a mennyben látja, akik az örök szövetség által kerültek oda. Azt mondja, hogy ebben Istennek nincs érdeke. A szövetségben a szövetséges feleknek, a hatalmasnak, gazdagabbnak, erősebbnek semmi érdeke nincs abban, hogy a kicsihez lehajoljon. Mindig a kicsinek az érdeke a nagyobb, a hatalmasabbal szövetséget kötni, odafordulni, hozzá csatlakozni.

Istennek semmi érdeke nem volt abban, amikor lehajolt az első ilyen szövetséggel Ádámhoz és Évához az Édenben, és elmondta az első evangéliumot, hogy majd eljön az Úr Jézus Krisztus. Istennek a kegyelme és a szeretete, ami motiválja, ami indítja erre. Az embernek pedig semmi érdeme nincs benne – Isten nem azért kötött szövetséget Dáviddal, mert olyan volt, amilyen –, hanem Isten annak ellenére köt szövetséget az emberrel, hogy olyan, amilyen.

Nézzétek meg az Apostolok Cselekedetei 9. fejezetében, amikor Pál apostolhoz a damaszkuszi úton ugyanúgy, mint Dávidhoz, lehajol ez a kegyelem, és felveszi őt, felkeni, hogy neki választott edénye legyen, és vigye a nevét a pogányok közé! Isten nem azért tette, mert Saul olyan volt, amilyen, hanem annak ellenére tette, hogy Saul olyan volt, amilyen. Elmondja, hogy üldözte az egyházat, erőszakosan, azért ment Damaszkuszba, hogy összefogja a hívőket, gyermeke-

ket, fiatalokat, asszonyokat, öregeket és odavigye a kivégző osztag elé. És egyszer csak a kegyelem, amely rég utána járt, rátalált egy emberre, aki tévelygőn, vakon bolyongott az úton.

Egy nagy teológustól hadd olvassam szó szerint, hogyan fogalmazta meg, azt mondja a szövetségről: „A vallás legbelsőbb lényege a szövetség, ez a lelki kapcsolat Isten és a megváltott ember között, melynek kezdeményezője, létrehozója Isten. „Sola gratia”, egyedül kegyelemből, mert Isten lehajló kegyelme jelenik meg a szövetségben. Ez a szövetség vonul végig a Biblián, más mélyebb formában, de ugyanazzal a lényeggel.” Tehát, a vallás legbelsőbb lényege a szövetség, vagyis az Istennel való kapcsolat. Nem az, hogy én valaminek eleget tegyek, valamilyen szokásnak, előírásnak, rendelkezésnek, ezt csináljam, azt csináljam, ideforduljak, odaforduljak! Hanem mit kíván az Úr? Azt, hogy vele szövetségben légy! Maradj énbennem, és én tebenned, mert nálam nélkül, a szövetség ereje, hatalma, áldása nélkül semmit nem cselekedhetsz! „Benne elrendezett és biztosított mindent.”

Testvérek, Dávid életében mennyi nehézség, szomorúság volt! Emlékeztek, mikor a gyerekéért rimánkodik, hogy az Isten hagyja életben? Böjtöl és könyörög, és amikor meghal a gyermek, abbahagyja. A fia ellene támad, nem sorolom, most olvastuk. Mégis azt mondja, hogy ebben a szövetségben Istenbiztosított és elrendezett mindent.

Mindig csodáltam azokat a hívőket, akikre azért is felnéztem az életem során, mert tudtam, hogy az életükben volt valami nagy nehézség, tragédia, pl.: eltemettek egy gyermeket. Nem is betegségben, hanem valamilyen tragikus körülmények között hunyt el, és láttam azt, ahogy ezt feldolgozták, ahogy gyászolnak. Láttam ezt a hitvallást! Még ez is benne van? Minden benne van az Isten tervében. Milyen boldog ember az, aki azt mondhatja: örök szövetséget kötött velem, benne elrendezett és biztosított mindent!

Miért nem akarod mondani? Mi gátol, hogy mondanád, testvérem, hogy velem is ezt az örök szövetséget megkötötte, ebben elrendezett és biztosított mindent? Ezért áldott legyen az ő neve! Ebben van az elhívás, a bocsánat, az újrakezdés, a tiszta lappal indulás, ebben benne van az egész Biblia, Isten aláhajló kegyelme. Vallod-e, mondod-e, neked szózatod lesz-e? Adja az Úr, hogy ez a szózat ne csak az ajkadról, hanem a szívedből is zengjen: áldott az Úr, a kegyelemnek Istene!

Ámen.

Imádkozzunk!

Hadd dicsőítsünk, Urunk, hogy azon az éjszakán, melyen elárultattál, vetted a kenyeret és azt mondtad, hogy ez az újszövetség az én vérem által! Köszönjük, hogy ennyire komolyan gondoltad a szövetségekötést a tieiddel, hogy ez csak vér által lehetséges, mégpedig az Isten Fiának vére által. Köszönjük, ezt a megújított szövetséget – megerősített és kegyelmes szeretetedről bennünket megbizonyító szövetséget –, amit szereztél azon az éjszakán, és amelyet minden úrvacsorakor szemünk és hitünk elé állítasz.

Kérünk téged, örökkévaló Istenünk, Mennyei Atyánk, hogy járass bennünket ebben a szövetségben, és tarts meg a te szeretetteddel! Ha lelépünk ennek a szövetségnek az útjáról, vonj vissza bennünket, Urunk, mert van rá hatalmad, és nem fogyott el a te irgalmasságod!

Bocsásd meg, Urunk, ha kiléptünk ebből a szövetségből, vagy nem vettük komolyan, nem volt kedves nekünk! Lefoglalt a világ és a világ dolgai, amit azok kínálnak, pedig te ebben a szövetségben valóban mindent biztosítottál, és mindent elrendeztél. Engedd, hogy hívő szívünk téged tudjon magasztalni, téged tudjon dicsőíteni!

Köszönjük, hogy kezvedbe tehetjük életünket, utunkat. Köszönjük, hogy eléd hozhatjuk betegeinket. Erősítsd meg őket hitükben, ha kedves előtted, testükben is! Kérünk a gyászolókért, Urunk, és azokért is, akik a héten búcsúztak szerettüktől. Köszönjük, hogy adtál ígét a ravatal mellé, és áldd meg az emléket az elhunytaknak! Köszönjük azokat, akik most fognak megállni vagy a jövő héten, szerettük ravatala mellett, emlékezve. Olyan jó tudni, Úr Jézus, hogy te vagy a feltámadás és az élet, és aki hisz benned, ha meghal is él!

Kérünk, Urunk, maradj velünk, gyermekekkel, fiatalokkal, vizsgázókkal, iskolába menőkkel, csendes hétvégén levőkkel, egész gyülekezetünkkel, annak minden tagjával! Te oltalmaz, te védj meg bennünket, tarts meg és újíts meg naponta, Fiad Jézus Krisztus képére!

Ámen.

274. ének

1. Ki Istenének átad mindent, Bizalmát csak beléveti,
Azt csudaképpen őrzi itt lent, Ínség, baj közt is élteti.
Ki mindent szent kezébe tett, Az nem fövényre épített.

2. A súlyos gondok mit használnak, A sóhaj, sok jajszó mit ér,
Ha sebeink még jobban fájnak S mindennap kínunk visszatér?
Így terhünk egyre súlyosabb, Ha lelkünk búnak helyet ad.

3. Csak légy egy kissé áldott csendben: Magadban békességre lelsz,
Az Úr rendelte kegyelemben Örök, bölcs célnak megfelelsz.
Ki elválasztá életünk, Jól tudja, hogy mi kell nekünk.

4. Zengj hát az Úrnak s járd az utat, Mit éppen néked Ő adott;
A mennyből gazdag áldást juttat S majd Jézus ad szép, új napot.
Ki Benne bízik és remél, Az mindörökké Véle él.